

Întreprinderile mici și mijlocii – face și societatea ta parte din aceasta categorie?

FILIP & COMPANY

business law

În urma măsurilor de sprijin adoptate recent de Guvernul României în contextul crizei COVID-19 (va rugăm să consultați articolul nostru [Garanții de stat și subvenții ale dobânzilor aferente creditelor pentru investiții și a creditelor/liniilor de credit pentru finanțarea capitalului de lucru](#)), categoria Întreprinderilor Mici și Mijlocii („IMM-urile”) a devenit extrem de relevantă, întrucât acestea sunt principalii beneficiari ai măsurilor de sprijin adoptate până acum.

1. Ce este un IMM?

Pentru a fi considerată un IMM, o întreprindere trebuie să îndeplinească mai multe condiții privind cifra de afaceri și numărul de salariați și, de asemenea, privind existența anumitor legături structurale și de control între întreprinderea în cauză și alte întreprinderi.

O întreprindere este orice entitate angajată într-o activitate economică, indiferent de forma sa juridică. În afara de societăți, persoanele care desfășoară activități independente și afacerile de familie angajate în activități artisanale sau alte activități, precum și parteneriatele sau asociațiile angajate regulat într-o activitate economică pot fi de asemenea considerate „întreprinderi”.

2. Condiții legate de cifra de afaceri și numărul de salariați

IMM-urile sunt întreprinderile care îndeplinesc **cumulativ** următoarele condiții:

- a) au un număr mediu anual de salariați mai mic de 250; și
- b) realizează o cifră de afaceri anuală de până la 50 milioane euro, echivalent în lei, sau dețin active totale care nu depășesc echivalentul în lei a 43 milioane euro, conform ultimei situații financiare aprobate. Prin active totale se înțelege active imobilizate plus active circulante plus cheltuieli în avans.

IMM-urile se clasifică apoi în următoarele categorii:

- a) microîntreprinderi: au până la 9 salariați și realizează o cifră de afaceri anuală netă sau dețin active totale de până la 2 milioane euro, echivalent în lei;
- b) întreprinderi mici: au între 10 și 49 de salariați și realizează o cifră de afaceri anuală netă sau dețin active totale de până la 10 milioane euro, echivalent în lei;

c) întreprinderi mijlocii: au între 50 și 249 de salariați și realizează o cifră de afaceri anuală de până la 50 milioane euro, echivalent în lei, sau dețin active totale care nu depășesc echivalentul în lei a 43 milioane euro.

3. Alte condiții

Un set de condiții care este frecvent trecut cu vederea atunci când se evaluează dacă o întreprindere intră în categoria IMM-urilor este cel referitor la „accesul la resurse” al întreprinderii în cauză.

Trebuie menționat că această categorie a IMM-urilor a fost introdusă în legislația UE și ulterior preluată în legislația statelor membre ale UE, inclusiv România, pentru a se asigura că anumite măsuri de sprijin și politici favorabile adoptate la nivelul UE și la nivel național sunt îndreptate tocmai către acele societăți care au cel mai mult nevoie de ele.

Din această perspectivă, o întreprindere poate fi foarte mică din punctul de vedere al cifrei de afaceri și al numărului de salariați dar, dacă are acces la resurse suplimentare semnificative (e.g. deoarece este deținută de, legată de sau în parteneriat cu, o întreprindere mai mare), este posibil să nu se califice drept IMM.

Din acest motiv, în afara de evaluarea criteriilor cantitative legate de cifră de afaceri/numărul de salariați, existența anumitor legături structurale și de control referitoare la întreprinderea în cauză trebuie de asemenea luată în considerare.

În funcție de tipul de relație pe care întreprinderea în cauză ar putea să o aibă cu o altă întreprindere, legislația relevantă distinge trei categorii diferite:

a) întreprinderi autonome: dacă întreprinderea este fie complet independentă, fie are unul sau mai multe parteneriate minoritare (fiecare sub 25%) cu alte întreprinderi;

b) întreprinderi partenere: dacă participațiile în alte întreprinderi sunt de cel puțin 25%, dar nu mai mult de 50%, relația este considerată a fi una între întreprinderi partenere; și

c) întreprinderi legate: dacă participațiile în alte întreprinderi depășesc pragul de 50%, acestea sunt considerate întreprinderi legate.

Această clasificare stabilește care dintre datele entităților sunt avute în vedere atunci când se verifică îndeplinirea condițiilor de calificare ca IMM. Spre exemplu, în cazul unei întreprinderi autonome, sunt relevante numai cifra de afaceri și numărul angajaților, pe când în cazul „parteneriatelor și întreprinderilor legate”, pe lângă datele întreprinderii relevante se adaugă datele corespunzătoare întreprinderii legate și cele ale parteneriatului, în totalitate sau parțial.

Date fiind multitudinea și complexitatea relațiilor care pot exista în practică între companii, este necesară realizarea unei evaluări pentru fiecare caz în parte, pentru a stabili imaginea clară a situației economice a respectivei întreprinderi în ceea ce privește accesul sau la resurse și, deci, în ceea ce privește calificarea sa drept IMM.

4. Legislație relevantă

Prevederile referitoare la condițiile și criteriile care trebuie îndeplinite de către o întreprindere pentru a fi calificată drept IMM se regăsesc în Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare.